

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 567/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Rastislavom Hanulayom, advokátom, Hradská 57, Bratislava, proti postupu a príkazu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 1Tp/90/2024-2-V-MS BAI z 22. novembra 2024 na vykonanie domovej prehliadky takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. februára 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 21 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a príkazom mestského súdu sp. zn. 1Tp/90/2024-2-V-MS BAI z 22. novembra 2024 na vykonanie domovej prehliadky. Sťažovatelia navrhujú napadnutý príkaz zrušiť, ako aj priznať sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie spolu v sume 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave, odbore kriminálnej polície je pod ČVS: KRP-144/2-VYS-B2-2024 vedené trestné

stíhanie vo veci zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe, že najmenej dvaja neznámi páchatelia po predošlej dohode spoločným konaním pod zámienkou vysporiadania údajných dlhov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená“) – u ktorej si predtým vybudovali dôveru od približne februára 2024 a presvedčili ju, že má rôzne dlhy a exekúcie v rôznej výške u rôznych veriteľov – vykonali v dosiaľ neustálenom čase na bližšie nezistených miestach prevody nehnuteľností v jej vlastníctve (a to najmä rodinného domu na adrese [REDAKOVANÉ], bytu na adrese [REDAKOVANÉ], ako aj pozemku a stavby evidovanej na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] čím jej spôsobili škodu vo výške najmenej 650 000 eur.

3. Mestský súd na návrh Okresnej prokuratúry Bratislava II č. k. IPO-V-37/2024/1102-4 vydal napadnutý príkaz, ktorým podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 99 ods. 1 Trestného poriadku nariadil domovú prehliadku v predmetnej nehnuteľnosti (rodinný dom a priláhlý pozemok na adrese [REDAKOVANÉ], zapísané na [REDAKOVANÉ]), ktorej vlastníčkou je sťažovateľka a ktorej užívateľom je aj sťažovateľ.

4. Domová prehliadka bola nariadená pre existenciu dôvodného podozrenia, že v predmetnej nehnuteľnosti sa nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie, a to najmä elektronické zariadenia (napr. mobily, notebooky, tablety) slúžiace na komunikáciu, listiny súvisiace s dedičským konaním po nebohej [REDAKOVANÉ] (matke poškodenej), nástroje a techniky na napodobenie originálnych dokumentov a predmetov, ako aj finančná hotovosť, ktorá predstavuje výnos z trestnej činnosti. Napadnutým príkazom mestský súd prikázal, aby nariadenú domovú prehliadku vykonal vyšetrovateľ s pracovníkmi Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave. Domová prehliadka bola vykonaná 3. decembra 2024.

5. Pred vykonaním domovej prehliadky došlo nielen k doručeniu napadnutého príkazu sťažovateľom, ale aj k zadržaniu sťažovateľa ako podozrivého zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, pričom neskôr v ten istý deň bolo sťažovateľovi aj vznesené obvinenie za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. f) Trestného zákona spáchaný spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona.

6. Dňa 20. decembra 2024 podal sťažovateľ žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku, v ktorom namietal postup príslušníkov Policajného zboru vykonávajúcich domovú prehliadku, ktorú okresná prokuratúra vybavila upovedomením č. k. 4 Pv 224/24/1102-69 z 10. januára 2025 o preskúmaní postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, v ktorom okresná prokuratúra konštatovala dôvodnosť a zákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru pri realizovaní predmetnej domovej prehliadky.

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v podstatnom namietajú, že v napadnutom príkaze neboli dostatočne špecifikované veci dôležité pre trestné konanie, ktoré sa mali nachádzať v predmetnej nehnuteľnosti, pričom v tejto súvislosti podporne argumentujú nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 455/2022 z 8. decembra 2022.

8. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovatelia namietajú aj samotný postup policajtov pri výkone predmetnej domovej prehliadky, resp. upovedomenie okresnej prokuratúry z 10. januára

2025, ktorým okresná prokuratúra následne vybavila žiadosť sťažovateľa podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku o preskúmanie postupu policajta tak, že konštatovala dôvodnosť a zákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru pri realizovaní predmetnej domovej prehliadky.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd na úvod konštatuje, že hoci sťažovatelia v rámci odôvodnenia svojej ústavnej sťažnosti namietajú aj samotný postup príslušníkov Policajného zboru pri výkone predmetnej domovej prehliadky, resp. namietajú upovedomenie okresnej prokuratúry z 10. januára 2025 (ktorým okresná prokuratúra vybavila žiadosť sťažovateľa podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku o preskúmanie postupu príslušníkov Policajného zboru pri výkone domovej prehliadky, pričom konštatovala dôvodnosť a zákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru pri realizovaní predmetnej domovej prehliadky, pozn.), tak v petite svojej ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde), sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv len napadnutým príkazom mestského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako aj „postupom pri výkone domovej prehliadky“. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia v petite svojej ústavnej sťažnosti za porušovateľa svojich práv označili výhradne len mestský súd, no už nie aj konkrétnu organizačnú zložku Policajného zboru realizujúcu predmetnú domovú prehliadku, ako ani okresnú prokuratúru, a zároveň sťažovatelia v petite ústavnej sťažnosti ani nenamietajú porušenie svojich práv aj konkrétne predmetným upovedomením okresnej prokuratúry z 10. januára 2025 (ktorým okresná prokuratúra vybavila žiadosť sťažovateľa podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku o preskúmanie postupu policajta, pozn.). Ústavný súd zároveň konštatuje, že je nepochybné, že pod (v petite ústavnej sťažnosti použité) slovné spojenie „postupom pri výkone domovej prehliadky“ logicky nemožno subsumovať postup okresnej prokuratúry, v rámci ktorého predmetným upovedomením z 10. januára 2025 vybavila žiadosť sťažovateľa podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku o preskúmanie postupu policajtov pri vykonávaní predmetnej domovej prehliadky. Možno tak uzavrieť, že, vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, v ktorom bol ako odporca konkrétne označený len mestský súd, predmetom ústavného prieskumu sťažovateľmi namietaného porušenia označených práv bol „len“ napadnutý príkaz mestského súdu a postup mestského súdu predchádzajúci vydaniu tohto príkazu.

11. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Vo vzťahu k napadnutému príkazu na domovú prehliadku je potrebné uviesť, že ochrana obydlia je súčasťou širšej kategórie ochrany súkromia, ktorá je zakotvená vo viacerých článkoch ústavy (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1), no v dohovore je obsiahnutá len v čl. 8. Obsah základných práv podľa ústavy je potrebné vykladať v intenciách korešpondujúcich práv podľa dohovoru a rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (II. ÚS 467/2022, IV. ÚS 347/2022, I. ÚS 479/2022)]. Pri sťažnostiach pre porušenie čl. 8 dohovoru upriamuje ESLP svoju pozornosť na skúmanie ospravedlniteľnosti takéhoto zásahu z pohľadu limitov vymedzených čl. 8 dohovoru. Najprv sa posudzuje legalita, teda či k zásahu došlo na základe zákona, následne legitímnosť, t. j. či k zásahu došlo pre účely niektorého zo záujmov podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru, a napokon proporcionalita, teda či zásah bol nevyhnutný na dosiahnutie sledovaného cieľa. V záujme rešpektovania proporcionality ESLP zvýraznil potrebu selektovať z viacerých dostupných možností na dosiahnutie cieľa tak, aby bola zachovaná rovnováha medzi právom jednotlivca na súkromie a záujmami štátu (rozsudok ESLP z 28. 1. 2003 vo veci Peck proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 44647/98).

14. V posudzovanom prípade došlo k obmedzeniu domovej slobody sťažovateľov na zákonom podklade, ktorý predstavuje § 99 a nasledujúce ustanovenia Trestného poriadku, pritom toto obmedzenie sledovalo legitímny cieľ – verejný záujem na odhalení a objasnení trestnej činnosti. Naplnenie tohto kritéria sťažovateľa ani nenamietali, vyčítali len konkrétne nedostatky odôvodnenia príkazu, resp. nedostatočné vymedzenie vecí dôležitých pre trestné konanie, ktoré sú predmetom príkazu.

15. Podľa Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a sudy rozhodujú formou príkazov aj v prípade, ak sa rozhoduje o invazívnych zásahoch do ľudských práv a slobôd. Ide o rozhodovanie v prípravnom konaní, keď sa na ich základe získavajú dôkazy dôležité pre ďalšie vedenie trestného konania. Otázka, či je odôvodnenie príkazu v súlade s ústavnými požiadavkami, je spôsobilá byť predmetom ústavného prieskumu zameraného na to, či sa všeobecný súd primerane zaoberal posudzovaním kritérií legitimacy a proporcionality nariadenia domovej prehliadky, ktorú uprednostnil pred ústavne chránenou hodnotou základného práva na ochranu súkromia.

16. Požiadavky na kvalitu odôvodnenia príkazov sa odvíjajú aj od štádia trestného konania, v ktorom sú vydávané. V počiatočných štádiách trestného konania nemožno od odôvodnenia príkazov vyžadovať takú kvalitu odôvodnenia, aká sa vyžaduje od rozhodnutí, ktorými sa trestné konanie alebo jeho štádium finalizuje. Orgán činný v trestnom konaní v počiatočnom štádiu konania

vyhľadáva dôkazy, a preto nedisponuje takým množstvom informácií na odôvodnenie príkazov, keďže informácie dôležité pre trestné konanie aj na základe príkazov získava (IV. ÚS 347/2022). Vzhľadom na to, že vykonaním príkazu na domovú prehliadku dochádza k invazívnemu zásahu do práva na súkromie, je dôležité, aby súd racionálne odôvodnil potrebu vykonania domovej prehliadky konkrétnymi skutočnosťami zaoberajúcimi sa jednak legitímnym cieľom – verejným záujmom na odhalení trestnej činnosti, ako aj proporcionalitou, teda tým, či vykonanie domovej prehliadky prevažuje nad ochranou súkromia (II. ÚS 467/2022).

17. Povinnosť riadneho odôvodnenia nie je porušená, ak je rozhodnutie založené na podrobnej a detailnej žiadosti prokurátora (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-349/21). Dôležité je, aby príkaz bol autentickým záverom súdu, čomu nebráni pridržiavanie sa argumentov v žiadosti prokurátora.

18. Kritérium proporcionality aplikované pri posudzovaní zásahov do súkromia vyžaduje adekvátne vyváženie dvoch navzájom si konkurujúcich záujmov, v konkrétnom prípade záujmu sťažovateľov (garancia nedotknuteľnosti obydlija) a na druhej strane verejného záujmu na odhalení trestnej činnosti a na potrestaní páchatateľov. Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti napadnutého príkazu je rozhodujúce, či bol zásah do súkromia primeraný, teda či zodpovedal požiadavke proporcionality. Inak povedané, či súd zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu, ktorými boli povaha vyšetřovaného trestného činu, pozícia sťažovateľov vo veci, potenciálne možnosti orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov a špecifikácia rozsahu vykonania domovej prehliadky.

19. Judikatúra ESĽP v súvislosti so zásahmi do domovej slobody zvykne pri posudzovaní kritéria proporcionality v prvom rade skúmať, či boli dotknutému subjektu poskytnuté dostatočne účinné záruky proti zneužitiu domovej prehliadky v podobe súdnej kontroly vykonanej spravidla formou predchádzajúceho súhlasu sudcu s domovou prehliadkou.

20. Mestský súd v napadnutom príkaze poukázal na to, že z návrhu okresnej prokuratúry na vykonanie domovej prehliadky vyplýva, že v rámci prípravného konania boli vykonané výsluchy poškodenej, ako aj viacerých svedkov potvrdzujúcich výpovede poškodenej, bol doložený znalecký posudok na poškodenú, podľa ktorého je možné hodnotiť výpovede poškodenej ako vierohodné, boli zaistené finančné prostriedky na účte poškodenej v banke VÚB, ako aj predmetné nehnuteľnosti, boli doložené výpisy z účtov poškodenej, vykonané operatívne previerky a doložené ďalšie listinné dôkazy. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že [REDAKOVANÉ] spolu s [REDAKOVANÉ] a sťažovateľom po predošlej dohode využili skutočnosť, že poškodená je psychicky chorá osoba, ktorú je ľahké ovplyvniť a zmanipulovať a ktorá zdedila predmetné nehnuteľnosti. Pod falošnou legendou o štátnych úradníkoch ju uviedli do omylu, že má rozsiahle exekúcie, ktorých sa zbaví, ak predá predmetné nehnuteľnosti, k čomu ju aj skutočne primáli a poškodená tieto nehnuteľnosti predala podozrivým osobám, ktoré sa takto uvedením poškodenej do omylu na jej úkor obohatili. Na zvýšenie svojej dôveryhodnosti vo vzťahu k poškodenej pritom podozrivé osoby použili listiny vyzerajúce ako pravé od notárky JUDr. Hlavnovej, ktorá mala pridelené dedičské konanie po matke poškodenej. Okresná prokuratúra vo svojom návrhu tiež poukázala na to, že z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že podozriví medzi sebou museli komunikovať aj elektronickou formou a túto využili aj ako jeden z prostriedkov na spáchanie predmetného skutku. Bol to pritom práve sťažovateľ, resp. jeho spoločnosť [REDAKOVANÉ],

na ktorú mala poškodená previesť niektoré svoje nehnuteľnosti, čo sa aj neskôr stalo. Sťažovateľ bol priamo prítomný, keď [REDAKOVANÉ] odviedol poškodenú z jej domu, a odprevádzal ich, kým neprišli do motelu Kotva. Sťažovateľ tiež poslal [REDAKOVANÉ] v elektronickej podobe odborné vyjadrenie na hodnotu nehnuteľností poškodenej pre účely dedičského konania po jej matke. Okresná prokuratúra taktiež poukázala na to, že poškodená sa vyjadrila, že nevie, kde sa nachádzajú peniaze z predaja predmetných nehnuteľností, keďže ona žiadne nepoužila. Podľa názoru okresnej prokuratúry je preto možné dôvodne predpokladať, že tieto peniaze, resp. ich časť použili podozriví pre svoje účely a tieto môžu byť nájdené a zaistené pri domovej prehliadke nehnuteľnosti, ktorú užíva sťažovateľ. Okresná prokuratúra poukázala na to, že z vykonaných operatívnych previerok vyplýva, že sťažovateľ sa zdržiava v predmetnej nehnuteľnosti so svojou priateľkou (sťažovateľkou, ktorá je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, pozn.) a troma deťmi, pričom by sa tam mohli nachádzať peniaze, listiny a ďalšie dôkazy, ktoré by mohli významnou mierou prispieť k odhaleniu páchatel'ov predmetnej trestnej činnosti, ako aj k zaisteniu výnosu z trestnej činnosti, pričom požadovaný zásah do základných práv a slobôd predstavuje jediný spôsob, ktorým je možné zabezpečiť tieto veci dôležité pre trestné konanie.

21. Vychádzajúc z uvedeného, mestský súd v napadnutom príkaze dospel k záveru, že návrh okresnej prokuratúry na vykonanie domovej prehliadky je dôvodný, keďže je dôvodné podozrenie, že v predmetnej nehnuteľnosti sa môžu nachádzať veci dôležité pre trestné konanie, a to najmä elektronické zariadenia slúžiace na komunikáciu, listiny súvisiace s dedičským konaním po nebohej matke poškodenej, nástroje a techniky na napodobenie originálnych dokumentov a predmetov, ako aj finančná hotovosť predstavujúca výnos z trestnej činnosti.

22. Pre posúdenie predmetnej veci bolo podstatné, či v relevantnom čase nariadenia domovej prehliadky predostrel napadnutý príkaz dostatočné argumenty osvedčujúce dôvodné podozrenie (nie absolútnu istotu) o prítomnosti veci dôležitej pre trestné konanie v dotknutom obydli. Rozhodovanie o dôvodoch na nariadenie prehliadky môže byť zo svojej podstaty vedené iba v rovine určitej pravdepodobnosti (nie istoty), pretože v prípravnom konaní zhromaždené dôkazy a iné informácie nie sú (nemusia byť) úplné. Dôvodom na zrušenie napadnutého príkazu by mohlo byť len celkom absentujúce odôvodnenie či iný závažný exces majúce ústavnoprávnu dimenziu (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1675/12 z 5. februára 2013).

23. Podľa názoru ústavného súdu už samotná povaha trestnej činnosti (tak ako bola opísaná aj v napadnutom príkaze), pre ktorú bolo začaté trestné stíhanie, umožňovala odôvodnene predpokladať existenciu fyzických alebo elektronicke uchovaných dôkazných prostriedkov v predmetnej nehnuteľnosti. Potenciálne relevantné dôkazy, relevantné dokumenty a nosiče, na ktorých sa takéto informácie súvisiace so stíhanou trestnou činnosťou môžu nachádzať, nebolo možné zabezpečiť inak ako ich zaistením u dotknutej osoby, ktorá nimi mohla disponovať. Z uvedeného je logický, racionálny, a preto akceptovateľný aj úsudok, že potenciálne relevantné dôkazné prostriedky a nosiče, na ktorých sa informácie súvisiace so stíhanou trestnou činnosťou mohli nachádzať, nebolo možné zabezpečiť inak ako ich zaistením u dotknutej osoby, ktorá nimi mohla disponovať.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že záver mestského súdu, že u sťažovateľky, ktorej nehnuteľnosť sťažovateľ užíval, by sa mohli nachádzať veci dôležité pre trestné konanie,

sa opieral o uchopiteľné konkrétne dôvody zreteľne plynúce z obsahu napadnutého príkazu na domovú prehliadku.

25. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že namietaný príkaz na domovú prehliadku bol vydaný v už začatom trestnom konaní vo veci majtkovej trestnej činnosti – z odôvodnenia namietaného príkazu je zrejmé, že domová prehliadka u sťažovateľov bola vykonaná na účel objasnenia závažného trestného činu (zločin ekonomickej povahy). Z odôvodnenia namietaného príkazu zároveň vyplýva, že menej invazívne možnosti orgánov činných v trestnom konaní boli v rámci trestného stíhania obmedzené.

26. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietaný rozsah domovej prehliadky, ústavný súd konštatuje, že ten bol v napadnutom príkaze náležite limitovaný, keďže príkaz obsahoval pomerne presnú identifikáciu vecí, na ktoré sa mala prehliadka sústrediť a obmedziť. Je samozrejmé, že elektronické zariadenia slúžiace na komunikáciu v danom štádiu konania nebolo možné identifikovať presne, ale len druhovo (mobily, notebooky, tablety) a rovnako jasne bol identifikovaný okruh fyzických dôkazných prostriedkov (listiny súvisiace s dedičským konaním po nebohej [REDACTED] – matke poškodenej, nástroje a techniky na napodobenie originálnych dokumentov a predmetov, ako aj finančná hotovosť, ktorá predstavuje výnos z trestnej činnosti). Ústavný súd preto nemohol uznať námietku sťažovateľov o nedostatočnej špecifikácii vecí dôležitých pre trestné konanie, ktoré sa mali nachádzať v predmetnej nehnuteľnosti. Pokiaľ pritom sťažovatelia v súvislosti s rozsahom domovej prehliadky podporne argumentujú nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 455/2022 z 8. decembra 2022, ústavný súd konštatuje, že tento nález nie je na ich skutkovú situáciu aplikovateľný. Predmetným nálezom totiž ústavný súd vyslovil porušenie práv príkazom na domovú prehliadku, v ktorom boli veci dôležité pre trestné konanie vymedzené o. i. ako „... a iné doposiaľ bližšie nestotožnené veci alebo predmety súvisiace so stíhanou trestnou činnosťou, alebo inou trestnou činnosťou, alebo určené na jej spáchanie“, avšak takéto a ani obdobné všeobecné vymedzenie vecí dôležitých pre trestné konanie bez ich aspoň druhej špecifikácie nebolo v sťažovateľmi napadnutom príkaze vôbec použité.

27. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého príkazu konštatuje, že dôvody, ktoré mestský súd v napadnutom príkaze prezentoval, neboli vágne a poskytovali dostatočnú identifikáciu dôvodov vykonania domovej prehliadky. Napadnutý príkaz na domovú prehliadku spolu s ostatnými podkladmi, na základe ktorých bol tento príkaz vydaný, poskytoval dostatočne zrozumiteľnú a zároveň postačujúcu špecifikáciu dôvodov domovej prehliadky. Prerokovaná vec sa preto ústavnému súdu nejaví byť prejavom rezignovania mestského súdu na jeho úlohu.

28. Ústavný súd tak po preskúmaní napadnutého príkazu mestského súdu na domovú prehliadku konštatuje, že tento nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle, resp. arbitrárnosti. Mestský súd poskytol dostatočné dôvody vo vzťahu k účelu domovej prehliadky spočívajúcemu v zabezpečení vecí dôležitých pre trestné konanie.

29. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľmi napadnutý postup a príkaz mestského súdu nesignalizujú možnosť porušenia označených práv sťažovateľov, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľmi napadnutým postupom a príkazom mestského súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej

sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu